

Глава 1

СЕМЕЙСТВО ДОСЕВИ

София, края на май 1986-а

The Red Hot Chili Peppers* и бутилка българска водка с добавена капачка минерална вода – това я правело „почти руска“. Петнайсетина човека, насядали кой където намери, пият и слушат съсредоточено, опитвайки се да „хванат“ текста. Вяра разглежда отегчено шарената обложка и се чуди през какви ли перипетии е минала издадената в Щатите „тава“, за да стигне до този пращен таван. Не понася алкохол, фънк рокът не е „нейната“ музика, а и при тези децибели не можеш дори да поговориш с някого. Повечето от присъстващите вижда за първи път – срещаш няколко познати на „Попа“ и ето те на „страхотен купон“.

Внезапно музиката секва и всички вперват очи в младежа, изтръгнал кабела на уредбата – русоляв, късо подстриган, в дънков костюм и светла риза. Преди някой да успее да възроптае, той посочва Вяра: „Бутилка Johnny, ако тя дойде с мен до показния“**.

Някъде работи телевизор – върви заставката на „По света и у нас“. „Тя“ свежда поглед към ноктите на ръцете си – добре оформени, покрити с безцветен лак. При най-лекото помръдване пружините на дивана проскърцват, освен това ръбат ужасно – със сигурност ще ѝ направят синки. Погледите на присъстващите са фокусирани върху нея, тези какво очакват, да кръстос-

* Първата плоча на групата Red Hot Chili Peppers.

** Магазин за продажба на вносни стоки.

ва града с някакъв нахалник? Но как да откаже, става дума за Johnny, направо ще я линчуват. Изправя се решително и под окуражителното ръкопляскане на публиката излиза през вратата и тръгва надолу по зле осветеното стълбище. Чува стъпките му зад себе си, във входа се стеле остра миризма на котешка урина и кисело зеле.

До магазина – десетина минути бърз ход – стигнаха, без да разменят нито дума. Вътре тя крадешком го разгледа – беше по-възрастен от всичките ѝ приятели, добре сложен, с остра коса, подстригана повоеенноу. „Вяра“ – подаде ръка момичето, „Стилян“ – дланта му бе твърда и ръбеста като парче керемиди, но енергичните му пръсти стискаха внимателно. На неоновото осветление очите му изглеждат виолетови.

По обратния път Стилян обясняваше какво пият различните нации, като направи уговорка, че може да му се вярва – бил обиколил половината свят като механик на кораб. „Да, това предполага, че сте компетентен по темата“ – подхвърли иронично Вяра, без намерение да участва в разговора. Няколко минути по-късно вече го обсипаше с въпроси за екзотичните пристанища, в които е „слизал“. Вървяха бавно, в майската петъчна вечер пролетта жужеше като медоносна пчела. Когато стигнаха до входа на кооперацията, морякът отключи багажника на паркираната пред входа лада и извади стек цигари Kent. Вяра можеше да се закълне, че видя вътре две бутилки уиски, точно като тази, която бяха купили.

На тавана ги посрещнаха възторжено, но те не обърнаха внимание на никого, сместиха се един до друг на избушения диван и доближили глави, продължиха да разговарят. От време на време неговите устни докосваха ухото ѝ и от това я побиваха тръпки. Звучаха любимите ѝ блусове на Europe и Aerosmith, но тя не пожела да танцуват, уплашена, че само да помръдне, и ще развали магията.

Вяра трябваше да се прибере преди дванайсет и Стилян предложи да я закара до тях с колата. Не беше пил, по принцип не пиел. „Влечението на моряците към тежък алкохол и леки

жени е романтично преувеличено“ – засмяха се, а после пътуваха в мълчание, нарушавано единствено от нейните указания за пътя. Той не познаваше добре града, живеел във Варна, тук гостувал на приятел. Чакал да му се обадят за следващия курс. Спряха недалеч от дома ѝ, на асфалтираното уширение в началото на парка. По принцип спокоен, в този час на денонощието кварталът изглеждаше напълно замрял. „Чао...“ – промълви момичето, но остана неподвижно, сгушено в седалката. Не можеше да повярва, че едва ли не очаква с нетърпение „нещо да се случи“. Двамата не помръдваха, втренчени в призрачните сенки на дърветата. Стилян изключи двигателя и загаси фаровете – тъмнината погълна гората, тишината захлупи купето и в меката светлина от таблото профилът на мъжа изглеждаше тайнствен, привлекателен, възбуждащ. След кратък миг на колебание Вяра се стрелна към него и го целуна по бузата. Премаля ѝ от мъжкия му аромат, а когато устните им се срещнаха и езикът му се плъзна напред, светът около нея се завъртя бясно и тя започна да пропада, пропада...

Тази нощ Вяра не можа да мигне, а на сутринта, едва дочакала да развидели, изтича през две къщи от тяхната, нахлу в стаята на приятелката си и трескаво ѝ заразказва за купона предишната вечер. „Да знаеш, това, което пише по романите, е вярно – устните му докосваха ухото ми и направо... ме удряше ток... цялата настръхвах, разбираш ли?! А парфюмът му... направо жесток... от Хаити, там правят вуду магии...“

Не спомена нищо за целувката в колата.

*

* *

По някое време в понеделник Вяра мерна Стилян около училището и заряза часовете. Оформяха се годишните оценки, но на отличничката на класа за първи път не ѝ пукаше. Двамата се шляха из града до вечерта, същото се случи и на следва-

щия ден, и на по-следващия... Той беше интересен събеседник и бе видял с очите си свят, за който тя само бе чела. Въпреки че в държанието му нямаше и намек за повече от десетгодишната разликата във възрастта, с него се чувстваше спокойна и закриляна. Само веднъж се подразни, когато той я попита: „Какво искаш да ти купя от „Кореком“, нали съм моряк, имам долари?“. Тогава Вяра тръсна заплашително подстриганата си „на каре“ руса главица: „Защо си мислиш, че искам да ми купуваш каквото и да било от „Кореком“? Това направо е обидно!“. „Така ли, не познавам друг, който би отказал такова предложение“ – учуди се Стилян. Повече не коментираха и скоро този случай бе забравен.

За уикенда родителите ѝ заминаваха на гости в провинцията, но под претекст, че има да учи, Вяра отказа да ги придружи. Представяше си как ще отидат със Стилян на дискотека и тя ще танцува до сутринта, но той предложи да я заведе на вариете в „Японския“. Имаше после да разказва! В събота се излежава почти до обяд, хапна надве-натри и едва дочака вечерта. Извади от гардероба пазения за „специален случай“ комплект вносно бельо и новата си копринена рокля в „прасковен“ цвят. „Зае“ тежките златни обеци на майка си и официалните ѝ вишневи обувки с висок ток – вървяха в комплект с елегантно кожено портмоне в същия цвят. Издокарана и гримирана, Вяра гледаше невярващо отражението си в огледалото. Това тя ли е, тази *истинска* жена?! Радваше се, разбира се, щеше да докаже на Стилян, че е достойна за любовта му, но ѝ стана и малко тъжно – нима детството вече е отминало? Прииска ѝ се да захвърли всичко, да навлече тениска и дънкова пола, да звънне на приятелката си и двечките да осъмнат, пищевойки от страх, на някой от филмите по Стивън Кинг... Невъзможно – отиваше на нощно заведение с *истински мъж*, толкова различен от момчетата на нейната възраст, с техните инфантилни смехове, младежките пъпки и бушуващи нагони.

В бара едва преполовиха бутилката шампанско и нито докоснаха ядките, нито обърнаха достатъчно внимание на про-

грамата. Държаха ръцете си, гледаха се влюбено, той не спираше да говори, прескачайки от тема на тема. Тръгнаха си в малките часове и Стилян отново спря автомобила на „тяхното“ място и както във вечерта на запознанството им, седяха в тъмното и тя очакваше нещо да се случи. След онази първа целувка той не беше я докосвал... Мълчаха неловко. „Как съм живял без теб?“ – промълви Стилян. „Скоро ще замина и ти ще ме забравиш.“ До момента Вяра бе избягвала да мисли за раздялата, сега сърцето ѝ се сгърчи, прескочи няколко такта и задумка бясно. Тя се завъртя в седалката, вдигна ръка и докосна косата на любимия. Треперещите ѝ пръсти погалиха страната му, плъзнаха се надолу, сграбчиха ревера на самото. Придърпа го към себе си и усети горещите му устни по челото, по очите, по скулите си, после се сляха с нейните и езиците им се преплетоха. Дланта му се плъзна по шията ѝ, докосна зърната на гърдите ѝ през тънката материя на роклята и те тутакси набъбнаха. От надвесеното над нея мъжко тяло я лъхна топлина, тя прокара пръсти по гърба му, усети напрегнатите до скъсване мускули. Ръката му, ледена, се пхна под полите на роклята ѝ. Вяра, готова да направи за Стилян всичко, без *онова*, зашепна уплашено: „Не, не, недей, не тук!“. Той не я чуваше. Затисна я с тялото си към седалката и продължи да търси пролука между стиснатите ѝ бедра. „Моля те, моля те, не тук, моля те!“ – изплака момичето, заизвива се в желязната му хватка, удрайки го с юмруци по лицето, раменете, гърдите, където свари, все по силно, ужасено, неистово... докато не го принуди да се отдръпне назад. И двамата дишаха тежко.

Вяра излетя от автомобила – задъхана, с разпилени коси. Стилян я последва, застана пред нея, хвана я за брадичката и повдигна главата ѝ, прокара бавно палец по пресъхналите ѝ устни. В полумрака очите му изглеждаха черни и я притегляха с неотразима сила. „Ела!“ – сграбчи ръката ѝ и тръгна през смълчания парк. Тя го последва безропотно, оставила се изцяло на волята му. Той е истински мъж, а истинските мъже знаят как да се държат с жената, която обичат!

Когато пътеката опря до стръмния бряг на дерето, Вяра го дръпна към затулената в храстите пейка – познаваше всяка педя земя наоколо. Детството ѝ бе преминало в този парк, тук се гонеха с децата от квартала, тук за първи път запали цигара и дръпна юнашка глътка водка. Тук, преди няколко години, момче я изненада с целувка по устата – удари му шамар и дълго плю. Но детството вече е загърбено, сега тя е *истинска жена* – обича и е обичана.

На зазоряване Вяра се прокрадна към дома си, страхувайки се да не я види някой от съседите. За нейна изненада външната врата на къщата бе отключена. Влезе в хола с калните обувки в ръце и чу хъркане откъм спалнята на родителите си на горния етаж. Върнали са се! Баща ѝ беше действащ генерал в службите за сигурност и за него не съществуваше такова понятие като „почивни дни“. Пристигнаха са посред нощ и за да не разбудят „детето“, шофьорът ги е оставил не пред дома им, а по-нагоре по улицата, най-вероятно до бялата лада... Влезли са тихо в двора, отключили са безшумно секретната брава и са изкачили стълбите на пръсти. Не са разбрали, че дъщеря им я няма, иначе майка ѝ щеше да я очаква още долу, в градината...

Вяра се промъкна като сянка в стаята си, съблече се напълно гола, прибра обещите в портмонето и ги напъха под леглото, заедно с роклята, бельото, скъсания чорапогашник и обувките. Измъкна изпод възглавницата размъкнатата тениска, с която спеше, нахлузи я през главата си и се сви на кравай под завивката. Стъпалата ѝ бяха ледени. Дланите ѝ бяха ледени. Цялото тяло я болеше. Стисна очи, опита да „види“ случилото се в последните часове – като на кино, все едно наблюдава отстрани. Възстановяваше думи, нюанси в тона и вибрациите на гласовете; детайлите, точната последователност на действията... Затрепери – преживяното я връхлиташе отново и отново. Арогантният мирис на мъж. Силата му. Стиснатите устни. Задъханата обреченост на съпротивата. Вцепенението. Неизкрещаната болка. Досегът до нещо лигаво и лепкаво. Срамът.

Захлипа.

Зазоряваше, когато дочу от улицата шума от потеглянето на служебната волга на Генерала. Испита облекчение – абсурдно беше да застане очи в очи с него. Трябваше да опита да поспи – след като баща ѝ не беше вече в къщата, умората би могла да надвие страха. Спомни си отдавна забравен кошмар от детството и се ужаси, че пак ще я споходи.

Един есенен следобед, Вяра още не ходеше на училище, бе наблюдавала с часове как някакъв паяк изплита мрежата си по прясно боядисания таван на стаята ѝ. Когато брилянтното творение най-сетне бе завършено, насекомото издърпа последна, почти невидима нишка до ъгъла, събра под себе си осемте си крайника. Тя седна в леглото, прегърна коленете си с ръце. Дете и насекомо очакваха своята жертва, но тя липсваше. Вяра стана, отвори прозореца и пак се сви на леглото. Не след дълго се появиха няколко мухи, кацаха по бюрото и завесите и се мотаеха точно като мухи без глави. Тя изгуби търпение, скокна и ги подгони из стаята. Така и не разбра кога една от тях бе паднала в капана, но това, което последва, я потресе дотолкова, че го сънува още същата нощ. В началото паякът бе досущ като този от реалността – топчест и космат, – но по някое време придоби човешка физиономия, при това с твърде познатите черти на любим за нея човек.

Помнеше, че се събуди от ужас и изгарящия срам. Сънят така и не се появи отново, но и не се изтриваше от съзнанието ѝ. Най-ярките ѝ спомени от детството бяха свързани с паническият страх да не разочарова баща си. Трябваше на всяка цена да оправдае високите му очаквания, за част от които бе оставена да се досеща, тъй като той рядко казваше какво точно желае. Никога не ѝ повишаваше тон и при никакви обстоятелства не би я ударил. Тя щеше да му прости дори това, ако поне веднъж бе показал чувствата си към нея. Знаеше, че я обича повече от всичко, но си мечтаеше понякога да я приласкава и глези, както тайно правеше майка ѝ. Генералът не си го позволи нито веднъж.

Сълзите ѝ пресъхнаха. Сънят я надви.

Когато Вяра се събуди, часовникът на бюрото показваше малко след десет и половина. Отвори тихо вратата на стаята и се послуша – от долу долиташе гласът на водещата неделната програма на радио „Хоризонт“. Потропваха съдове в кухнята и миришеше на пържени мекици. Момичето прекоси коридора и се шумгна в банята. Заклучи. Погледна се в огледалото – лицето ѝ бе подпухнало и изглеждаше ужасно. Опита да изтрие следите от грим, но се отказа – памучният тампон трепереше в ръката ѝ. Докато изстискваше паста върху четката за зъби, видя червени петна отпред по бялата тениска. Трескаво я изхлузи през главата и откри засъхнала кръв по вътрешната страна на бедрата си. Прекрачи в душ кабината, горещата струя заплюща по шията ѝ, обливаше гърдите и корема, стичаше се надолу по тялото... Около стъпалата ѝ се образуваха светлорозови водовъртежи. Докато навличаше бялата хавлия, забеляза синини по ръцете и слабините си. Сви тениската на топка и излезе от банята, като се огледа притеснено.

– Вере, слизай за закуска – чу се гласът на майка ѝ.

– Не съм гладна, мамо – извика Вяра в отговор.

След няколко минути Екатерина надникна в стаята. Вяра лежеше захлупена по очи на леглото.

– Добро утро. Защо си легнала с мократа хавлия?

– Не съм добре, мамо... – измърмори момичето, без дори да помръдне.

– Какво ти е? – Екатерина остави подноса със закуската на бюрото и приседна на леглото до дъщеря си.

– Ммм не зная точно, мамо, вчера се разхождахме в парка, може да съм понастинала...

– Кога си легна, ние се прибрахме малко след полунощ. Нали знаеш, на баща ти все нещо ще му изникне...

– Не беше късно, не съм ви чула, спяла съм – започна момичето в скороговорка, обръщайки се с лице към майка си. Изведнъж усети силна болка в слабините и лицето и се сгърчи в

гримаса. От спомена за преживяното нощес дъхът ѝ спря. Тя стисна зъби и опита да се овладее.

– Вере, какво ти е, бледа си като платно? – Екатерина докосна с длан челото ѝ, не беше горещо.

– Добре съм, сигурно съм... уморена...

– Имаше ли момчета на разходката? – попита майката със закачлива нотка в гласа.

– Какви момчета, мамо?! Кой ти говори за момчета?!

– Е, спокойно, де... Защо така реагираш, какво им е на момчетата?

– Ужасни са!

– Значи ужасни, а? – смехът на Екатерина прозвуча глухо. – Вере, дете мое, не трябва ли на твоята възраст момчетата да не са вече *толкова* ужасни.

– Каква възраст, мамо? – тонът на момичето бе примирен.

– Каква възраст? – започна внимателно майката. – На седемнайсет си, истинска жена, а и връстниците ти вече... – Погледна с умиление захиления клоун с ококорени очи, любимата кукла на дъщеря ѝ, която и сега бе положена на възглавницата до главата ѝ. – Сигурно са започнали да те ухажват, ти си хубаво момиче. Затова трябва да внимаваш и да се пазиш. Понякога природата...

– От какво да се пазя бе, мамо?! От природни бедствия ли...

– Природата е голяма работа, само дете понякога избързва. Ти например физиологично можеш вече да имаш деца, но ти е рано, самата ти си дете още и...

– И защо да ми е рано? Кой знае по-добре, ти или природата? – тросна се момичето, подразнено от насоката на разговора.

– Когато става дума за децата им, майките знаят най-добре, повярвай ми. Първо трябва да се изучиш, после да си намериш свестен мъж. Ето, виж ние с баща ти колко сме добре и ти от нищо не си лишена. Такъв съпруг ти трябва!

Очите на Вера се напълниха със сълзи и тя отвърна глава встрани.